

Vrijdag 24 augustus

Janneke

Rachelle en ik hebben een spannend plan bedacht. Eigenlijk kwam Rachelle ermee. Die heeft altijd van die gekke ideeën. We gaan een geheim weekboek bijhouden over onze klas. Elke week schrijven we op wat er is gebeurd. Leuke, stomme en verdrietige dingen. We vertellen alles eerlijk. Ook over de juf en de meester (we hebben drie dagen meester Alex en twee dagen juf Gerda). Op de afscheidsavond geven we alle kinderen van onze klas een kopie.

Toen zei Rachelle: 'Als ik eerlijk over Katja moet schrijven, ga ik natuurlijk wel ontzettend roddelen over die trol, want wat kan die zich aanstellen!'

Dat was ik met haar eens. Ik bedoel niet alleen dat aanstellen, maar ook dat je alles moet kunnen opschrijven, anders wordt zo'n geheim weekboek natuurlijk niks. Maar kun je het dan nog wel aan iedereen laten lezen, aan het eind van dit schooljaar? We beginnen gewoon en dan zien we wel.

Ik stelde voor om Sven en Thomas erbij te vragen, zodat we om de beurt kunnen schrijven.

Rachelle begon meteen te gillen. Ze is mijn beste vriendin, maar af en toe kan ze zich óók flink aanstellen.

‘Ik wil geen jongens erbij,’ riep ze, ‘dat zijn nog van die baby’s.’
Dat is waar, maar Sven en Thomas vallen best mee.

Ten slotte zag ze het met Sven wel zitten, maar over Thomas begon ze weer moeilijk te doen. ‘Die vlo zit geen minuut stil.’
(Rachelle bedoelt dat Thomas ADHD heeft.)

Ik zei dat Thomas altijd erg grappig schrijft. Dat was Rachelle met me eens. Sven is wat serieuzer en praat vaak een beetje deftig.

We hebben ze gevraagd en ze doen mee.

De eerste week op school was rommelig. Spullen uitdelen, groepjes maken en dat soort gedoe.

Er was meteen ruzie tussen Katja, Jamila en Daphne. Katja en Jamila zijn al jaren vriendinnen. Vorig jaar kwam Daphne in onze klas en zij werd ook een vriendin van Katja. Toen werd Jamila natuurlijk jaloers. Katja zat hartstikke klem tussen Jamila en Daphne en probeerde met alle twee bevriend te blijven. Maar nu, in groep acht, dacht Daphne: dit is mijn kans! Ze wilde niet dat Jamila bij haar en Katja in het groepje kwam zitten. Jamila begon te huilen en Katja bleef maar roepen: ‘Ik wil geen ruzie, ik wil geen ruzie!’

Is dit nog te volgen? Een hoop gezeur dus.

Meester Alex werd er gek van en zette ze alle drie maar bij elkaar. Dat wordt natuurlijk niks, maar daar komt hij vanzelf achter.

Ik ben trouwens blij dat we eindelijk een meester hebben. Meester Alex is aardig en heeft de klas (meestal) goed in de hand. Hij doet ook zijn best om vrolijk te zijn, maar je ziet aan hem dat hij vanbinnen een beetje huilt. Volgens Rachelle is in de vakantie zijn verkering uitgegaan. (Ze zei: ‘Zijn verkering is ontploft’).

Donderdag en vrijdag hadden we juf Gerda. Dat is een ouwe taart en ze is best streng. Maar ze heeft wel veel geduld en legt goed uit. Je mag haar ook alles tachtig keer vragen. Meester Alex is ongeduldiger, maar dat komt vast door die ontplofte verkering.

Volgende week schrijft Sven!

Vrijdag 31 augustus

Sven

Janneke noteerde vorige week dat ik een beetje deftig praat en dat Rachelle jongens nog baby's vond. Mijn vader is advocaat, dus daarom zeg ik af en toe iets deftigs. Daar moet Rachelle maar aan wennen, want zo ben ik nou eenmaal.

En dat jongens baby's zijn, slaat ook nergens op. Als ik zie hoe Daphne, Jamila en Katja al de hele week ruziemaken dan moet ik vomeren (dat is nou een deftig woord voor 'kotsen'). Dat geruzie is zóóóóóóóó kinderachtig. En iedere keer dat gejangk erbij. Ik snap best dat onze meester flink geïrriteerd raakt.

En wat het ergste is: dan moeten we in de kring om het 'uit te praten'. Terwijl iedereen allang weet hoe het zit: Katja kan niet kiezen met wie ze écht vriendin wil zijn. Met Daphne of Jamila.

Ik snap er geheel en al niets van (zegt mijn vader altijd). Ik ben vrienden met wel vier jongens en wij huilen nooit als iemand met een ander speelt. Wat zijn meiden toch opgefokte wezens.

Nou ja, niet allemaal. Ik vind Janneke redelijk normaal en Rachelle ook, maar niet altijd... (Ik hoor haar alweer gillen als ze dit leest.)

O ja, ik moet nog over deze week schrijven.

Het was best gezellig in de klas (als je die drie ruziemeiden niet meetelt). Meester Alex kan goed vertellen en hij geeft gelukkig niet zo veel huiswerk. Wat wel vervelend is: hij pakt je telefoon af als je berichtjes stuurt onder de les. Maar anderszinds vond ik het dapper dat hij in de kring vertelde dat het uit was met zijn vriendin. We wisten het al, maar hij was er zelf nog niet over begonnen. We hadden het over ‘teleurstellingen’ (naar aanleiding van dat meidengedoe) en toen kwam Alex met het verhaal over zijn vriendin op de proppen. Of eigenlijk met zijn Niet-Meer-Vriendin.

De hele klas wilde onmiddellijk alle details weten: ‘Hoe lang hadden jullie verkering? Hadden jullie trouwplannen? Wie heeft het uitgemaakt?’ Het leek wel een verhoor.

En Thomas vroeg: ‘Was het een mooie meid?’ Onmiddellijk ging iedereen ‘Oooh’ roepen en: ‘Zoiets vraag je niet aan de meester!’

Maar meester Alex reageerde heel kalm. Hij vertelde dat ze bijna twee jaar een relatie hadden en dat ze samen hadden besloten om te stoppen met de liefde. En dat Bente (zo heette ze) best knap was.

Toen riep Jamila: ‘Jij bent ook een hunk!’

Bij juf Gerda, die er altijd op donderdag en vrijdag is, hebben we nog erg gelachen. Iemand had het woord ‘condoom’ op het bord gezet.

De hele klas was in rep en roer en toen de juf binnenkwam, waren we natuurlijk zeer benieuwd naar haar reactie. Het was eigenlijk best gemeen, want Juf Gerda is al bijna zestig en nogal ouderwets.

Maar ze liet zich niet gek maken. Ze veegde het bord schoon

en zei droog: 'Jullie meester en ik hebben de lesstof verdeeld. Meester Alex zal dit onderwerp behandelen.' Dat vond ik wel een goeie! We gaan het volgende week meteen aan Alex vragen.

Dan schrijft Rachelle in dit weekboek. Die weet vast wel raad met dit 'onderwerp'...

Vrijdag 7 september

Rachelle

Hèhè, eindelijk ben ik aan de beurt. Sven moet niet van die achterlijke dingen schrijven over condooms. Dat slaat echt nergens op. Ik weet daar net zoveel van als hij.

Nou ja, zo belangrijk was het ook helemaal niet, want deze week is er iets raars gebeurd.

Het was vrijdagmiddag. Meester Alex viel deze middag in voor de juf. Het was bijna tijd en meester las nog een kwartiertje voor. Ineens stond er een vrouw op het grasveldje vlak voor onze klas. Ze keek met van die enge priemogen naar binnen en stond heel maf te springen voor ons raam. Thomas was natuurlijk de eerste die haar zag. 'Daar staat een rare vrouw,' riep hij. Nou, ze zag er ook wel gek uit. Het leek net een zwerfster.

Toen ging ze ook nog op het raam bonzen en roepen. We verstonden er niks van.

Er was meteen paniek in de tent! De drie heksen (ja ik bedoel Daphne, Katja en Jamila) werden gelijk hysterisch. De meeste jongens vonden het juist spannend. Ik vond het eng en ben toch maar mee gaan gillen met de heksen.

En toen gebeurde er weer iets raars. Merel rende huilend de

klas uit. We snapten er niks van. Wat had Merel met die vrouw te maken?

Meester Alex bleef heel rustig (wel knap, als er een halvegare voor het raam staat te springen). Hij stuurde Janneke achter Merel aan. Daarna maakte hij het raam open en vroeg aan de vrouw wat ze wilde.

‘Mijn dochter!’ gilte ze, ‘ik wil Merel zien.’

Hoe kon ze nou de moeder van Merel zijn? Merels moeder ziet er heel anders uit. Dit mens was zo gek als een ui. (Dat zegt mijn moeder nou altijd, Sven!)

Meester Alex praatte even met de vrouw en vroeg haar te wachten. Wij moesten in ons bibliotheekboek gaan lezen, terwijl hij de directeur ging waarschuwen. Gelukkig had de meester wel het raam weer dichtgedaan. Die vrouw was ondertussen in het gras gaan zitten. Algauw stond de halve klas voor het raam naar haar te gluren. Ze keerde ons boos de rug toe.

Stefan zei dat ze Merel wilde ontvoeren en losgeld ging eisen. En volgens Thomas was ze ontsnapt uit een of andere inrichting. We vonden het best griezelig, vooral omdat ze Merels naam wist.

Gelukkig kwam Alex vlug terug en hij joeg ons naar onze plaatsen. Buiten zagen we onze directeur, meester Hans, naar de vrouw lopen. Hij nam haar mee.

Toen ging de bel en mochten we naar huis. We liepen gauw de gang in, want we wilden dat mens natuurlijk zien. Maar ze was al in het kamertje van de directeur.

Janneke en Merel kwamen we wel tegen. Merel had rode ogen van het huilen. Ze gingen samen onze klas in. Ik wilde mee, maar dat mocht niet van Alex.

Ik knal bijna uit elkaar van nieuwsgierigheid, want ik wil gewoon weten hoe het zit met Merel en die vrouw. Ik ga het in het weekend aan Janneke vragen.